

Tekrarın Tekrarı

– BENGÜL.A. · 11 Temmuz 2020

Terli bir Mayıs sabahı. Zar zor uyanmıştı yine. Biliyordu artık, bugün de her zaman olan şeyler kendini tekrarlayacaktı. Mecburen kahvaltısını yapacaktı iştahı olmasa da. O yine; eşinin bezgin bakışları eşliğinde, ağır aksak yürüyüp, kapıdan hiç konuşmadan çıkıp, işine gidecekti.

Bebeğinin dur durak bilmeyen ağlamalarını duyacak ve bakıcı kadının para gecikti diye afra tafralı hallerine, burun deliklerinin hırsıyla açılıp kapanmasını terslememek için göstereceği sabra, kendisi de şaşıracaktı. İşe gittiğinde, çekemeyenlerin iğneleyici bakışlarını üzerinde hissedecek, her bir yanından kızarıklık çıkacak ve sinirden kaşınacaktı. Bıkmıştı. O yüzden hiç acele etmedi. Yataktan kalkmadan düşündü. Oysa daha son üç yıla kadar ne harika hayallerin sahibiydi.

Çok önemli biri olacaktı. Aranılan, imrenilen, örnek bir kadın. Birer ikişer çıkacaktı kariyer basamaklarını. Bir yıldız gibi doğacaktı. Mutlu bir evlilik yapacaktı. Rahat ve huzur saracaktı dünyasını! Ne olmuştu peki şimdi? Evlenmişti işte hemen de bir kızı olmuştu. Aşık mıydı evlenirken? Nasıl olup bitmişti de nikah masasında bulmuştu kendini apar topa. Hatırlayamıyordu bile. Asırlar geçmişti sanki üzerinden.

Yüzüne su çarptı, âdet yerini bulsun diye. Canı yüzünü bile yıkamak istemiyordu ne zamandır. Klasik kıyafetlerinden birini üzerine geçirdi alalacele. Mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Eşi erken kalkmıştı yine. Mutfığa geçti. Sahanda yumurta eşliğinde mis gibi tereyağı kokusu sarmıştı ortalığı. Eşi hiç yüzüne bakmadan;

-Çay demlendi. İçersen!

-Affedersin. Uyuya kalmışım.

-Her zamanki gibi!

Duymazlıktan geldi. Sabah sabah onunla uğraşamazdı. Bir bardak çay aldı kendine. Bir şeyler atıştırmaya başladı hiçbir yere bakmadan. Bir an eşine bugün ne yapacaksın diye sormayı düşündüyse de vazgeçti. Hatta akşam farklı bir şey yapsak mı diye sormamak için kendisini zor tuttu. Sorsa ne olacaktı ki? Alacağı cevaplar belliydi.

“Bebek ne olacak?” “Boş ver canım evin nesi var?” “Dışarıda neden vakit geçirelim ki?”

Birkaç parça peynir attı ağzına çabucak ve işe gitmek üzere kalktı masadan.

-Yumurta? Yemedin hiç!

-Afiyet olsun. Geç kaldım.

Diye cevap vererek kapıyı ardından çekti.

Otobüse bindi durakta. Balık istifiydi insanlar. Bu saatteki otobüse binmek zorundaydı. Diğerini beklese işine geç kalacaktı. Nefes almakta güçlük çekerek, donuk bakışlarla yolculuğunu tamamladı.

Yoldayken düşündü. Şirketin güvenlik görevlisi, kapıdan girer girmez göğüslerine bakacaktı yine. Asansörde, üst kattaki ofiste çalışan biriyle karşılaşacak, birbirlerine “Günaydın” dememek için telefonlarıyla meşgul olacaklardı. Asansörden ofisin olduğu katta inecek, çalışanlara ağız ucuyla mecburen günaydın diyecekti. Öğle üzeri kahveler içilene kadar, tüm gün yerinden kalkmadan çalışıp, didinecek veya çalışır görünecekti. Kahveler bitince, fallar kapatılacak, yine kilo konusu, diyetler ve bakımlar üzerine ahkamlar kesilecekti. Kim kimle evlenmiş, kim kimle çıkıyormuşlara geçilecekti sonra. Patron yine sekreteriyle yatacak mı? Bize karşı babacan olacak mıydı? Gibi düşünceler iş yerine kadar ona eşlik etti. Ve dediklerinin hepsini aynen yaşadı. Bütün bunlar tekrarın tekrarıydı.

Mesaisi bitince otobüse binmek yerine yürüsem mi acaba diye bir an düşündüyse de vazgeçti. Alışkanlıkları bozmak olur muydu? Dengesini bozardı. Korkuyordu. Bir kere dengeyi bozar, alışmışlıkların dışına çıkarsa, gerisi çorap söküğü gibi ardından gelirdi. Bu da felaketi olabilirdi.

Belki de bu alışkanlıklar, tekrarların tekrarı içinde şu an felaketini yaşıyordu. Kim bilir! Her zamanki koltuğuna oturdu otobüste. Kulaklıklarını taktı. Hep aynı şarkıları dinlediği listesinden ilk şarkıyı açtı. Gelmişti bile üç beş şarkı dinledikten sonra evine. Bebeğinin ağlama sesi, bakıcının “Nerede kaldınız?” bakışları, eşinin umursamaz tavırları hepsi tıpa tıp aynıydı işte. Gönlü rahattı. Değişik hiçbir şey yoktu. Derin bir oh çekerek şükretti içinden.

Dünden kalma ütüsünü yapmaya başladı. Hayatının bu tek düzeliğinin ve istediklerine ulaşamamanın hırsını, ütünün buharıyla püskürtmeye başladı elbiselere. Geçmişinin kırışık izlerini bastıra bastıra, kızgın ütüyle kaybetmeye çalıştı saatlerce.

Terlemiş ve çok bitkindi. Yatağı uzandı, eşine sırtını döndü ve horultulu, bir derin uykuya daldı.